

Vseposod ljubezen. Ljubezen Ljubezen. Kako jima to uspe? Po toliko letih skupnega življenja, ob umiku, ki ne dopušta minut sprostitve. Pod njihovo streho, v vasi Ceglie v Goriških brdih, je vse podrejeno enemu samemu cilju. Največji ljubezni. Ljubezni, ki poganja naprej že več generacij. In to je vsa skrivnost. Znanje generacij. Tej ljubezni je ime VINO. Vino nosi v sebi vse, kar se mora zgoditi. Resnico, in vino veritas. Da v človeku, ki ga zaužije, prebudi vse najboljše, kar skrito spi v njem. Prebudi vero, upanje in ljubezen. Vino Movia je živo. In ljudi, ki ga ustvarjajo, poganja Ljubezen. Vse je krog, je rekla Aleš Kristančič, ta karizmatični vinar, vizionar svetovnega slovesa, ki tako strastno ljubi to, kar počne. A nekaj je, na kar drugi, ko se dotaknejo zvezd, pozabijo. Tu je ona, njegova zvezda Vesna. Njegova žena, mati njegovih otrok. In ženska, ki verjame v svojega moža. Ženska, ki razume, da je najprej vino in potem ona ... Ampak on ve in brez sramu pove, da brez nje, njene vere, zaupanja in ljubezni, vino Movia ne bi imelo takšnega okusa.

Tekst in foto: **URŠKA KRIŠELJ GRUBAR**

Na obisku v hiši Movia v Goriških brdih

«Ova kot spogled. To je sreča. Drug drugiga dopolnjujeta.»

Ljubezen med brajdami

vina. Vesna je rekla, da je to on tak časov pri leti, ampak meni se je zdela, da vse lepo spomnemo sebi. Aleš je imel vse že določeno v vinogradih, v čisti in je bil letel, a je prišel sem in tje pogledat svojo Mikičo, morda bi mi goste s moje življenjske delnice. Odkločen za leplo stran v življenju. Osvetločen na dobro, ljubiti ziti, ki je vseposod. Ne glede na vse, ki se ne strinjajo, ki znajo drugače prav,

on sledi svoji intuiciji. Če kje, se to vidi, kako najraje, ko trati čit, idejo, željo, da se ne ustavi na to, kaj pomenijo drugi. Tudi če bodo vsi okoli škripali vte s strup, je rekla, bei on svoj košček človeštva. Sin Lan in bi. Ela sta vaskovni vsem družinski skrom vedalju. Zakonca Kristančič mitorar ne skrivata. Pred njima se ljubita, pred njima se spreta in najdeta rešitev. Tako je pripravljena na

življenje. Na življenjska spoznanja delata s njima. Ela gre se dni sama poslovno v New York, kjer se občasno srečata. Lan se svestveno pogaja s očetom, ki si ne more pomagati hitro, a se z dobrimi argumenti da prepričati.

Pot v hišo ma je peljala Ana Italija. V Svetlji ma je počakala Nina. Za mlada v Movia, Lanova punca. Vesna in Aleš imata dva otroka. Eki in Lanu. Vesna pravi, da so zdaj vsi trije rjani. Ko sta prišla na posestvo v vasi Ceglie, napa je na tmasi zakala mednarodna svetovna vinarja za konobe, ki ga je pripravila Italia. Tri napa let in koča v hiši Movia, na do-mače in na goste. Tih je bilo na tmasi potek, 13, ko je zvečer sijala polna luna, volik, srpek Vesna, Ela in Nina so zmogajo delček sebe podariti vsakomur. Vesna stva pa običajni maškar, udpirali svetlo, dopostni, jutili, ptili in se dušili lasti. Aleš in tasje se odšli dolgo v noč. Včerjo je bila še več ar sladka, ko so sedli na vino. Vedno je tako, je povredala Vesna. Najraj vino. Lovlje-nje pravnega trenutka. In so je tamo, kar ma on, ki je Kiki Mikičica, ot, ki so ga leta 2008 zapreli posam-vaki vinta na sodone plačala svetovni maš dvanajst razpelo-njelo vinar-jov sveta, ki premikajo meje. Kako ma to uspe? In to pod kako lano? Mikičica ima goste vesne.

Pred otrokoma ni nič skrivno. Na tmasi s čudovitim magle-dom ma tije in bližnji Credič ma bi Ela in Lanova punca Nina strig-li goste s vnega sveta. Naprej vsta ptili puno, rone, ki ga je treba znati odpreti. Obejneno steklenico je Ela položila v vodo, da je potom nekaj sočasno stekle v vodo, pravam pa je točkotim v rožnatim odtenku pomalila Japoncema, Italijonca, Američkanca in mami, ki vse spo-lišo to čast, da lahko spazujeta toča-je maškar, ki jih drži ljubitec do

Naopaki na brajki s čudovila lano.

Ljubezen med brajdami se prenaša iz roda v rod. Sin Lari in njegovo dedko Nina.

Vinarjeva hči, Ela Kristančič, deklo z vizijo in brez strahu pred izzivi

Aleš: »Od majhnega sem verjel, da imamo nekaj več. Da imamo vino. In potem je prišel dan.«

Kaj imajo skupnega kalifornijska Hermosa beach in Goriška brda?

Kenny je bil tisti dan v pisani družini starosta vseh navzočih. Čez osemdeset jih ima, pa prihaja v Brda z omamne kalifornijske obale, kjer živi s svojo veliko mlajšo ženo Nancy. Rad ima vino, Brda in družino Kristančič. Njegov oče je šel z ladjo na drug konec sveta s trebuhom za kruhom in prinesel že hitro v domače kraje toliko cvenka, da so lahko v bližnjih Vipolžah obnovili cerkveni zvon. Mama in oče, ki sta med sabo govorila slovensko, pa svojih otrok tega nista naučila. Neka nuna je menda rekla, da ne smeta, ker bosta imela potem nenaraven naglas. In sta jo poslušala. Žal, je rekel Kenny, a eno samcato besedo si je pa zapomnil iz otroštva: »Pučaki.« Počakaj. Delo je imelo prednost pred vsem, tudi pred otroško željo po pozornosti. In Kenny, zdaj siv in moder, ve, kje mu zapoje srce, prav na terasi hiše Movia, od koder je razgled za angele. Zakonca Kristančič gostita mnoge pod svojo streho. Zdi se, da vsi potihno čakajo, kdaj se jim pridruži Aleš, in ko nastopi ta trenutek, Kenny je z eno tako ljubeznijo izdihnil: »Ah, that is Aleš.«

In vino veritas. Kot petletni fant je Aleš spremljal očeta na tržnico, kamor sta peljala grozde. Mama jima je za sabo dala dve steklenici. V eno je natočila črno kavo, v drugo vino. Kavo, da bo prebudila telo, vino pa dušo, saj je vino tisto, ki daje moč. Pravo vino. In pod streho hiše Movia verjamejo v latinski rek In vino veritas. Pa ne na način, kot si to razlagajo nekateri, da ko si pijan, pa pride resnica tvoja na plan. Lahko tudi kruta in grda. Ne. In vino veritas pomeni, da pravo vino spodbudi v človeku, da na plano pride njegova najljepša narava, najboljše v njem. Kadar pije dobro vino, iz njega prihajajo lepe besede, ki sicer ne znajo ven, njegovo telo se lepše zaziblje v

plesu, njegove oči vidijo svet v intenzivnejših barvah, domišljija se prebudi, volja do življenja se ojača, pa strast ni več sramežljiva. In od tod ta energija, ki jo v sebi nosi Aleš. »Verjamem v tisto, kar znam. Jaz dam vse od sebe in nisem občutljiv za tiste, ki jim to, kar počnem, ni všeč. Verjeti moraš v to, kar delaš, tudi kadar je zunaj grdo, kadar je gnilo, a ti ne smeš škropiti, si olajšati poti, kot moraš verjeti v zakonsko zvezo, ne samo kadar sonce sije, tudi kadar so strele.« Aleš verjame, da imamo Slovenci tako lepe možnosti za uspeh, a jih ne zagrabimo. »Najlažje je reči, da se ne da. Če vztrajam kljub vsemu, si nagrajen z okusom. Ljudje pa postajajo danes imuni za okus.« Tako kot prepozna dobro vino, prepozna dobro v človeku, prvinsko, neponarejeno. In kako bistvena je čista voda, je mimogrede povedal, in da je ob pridelovanju vina ne zastropijamo. »Pri vodi se vse začne. Tam se lahko tudi vse konča. In kaj si dobrega naredil, če si za liter vina umazal vodo? Vino se rojeva med nebom in zemljo. In vodo. In vse troje je treba ohranjati neokrnjeno. Čisto.« Kako se zgodi dobro vino? Kako postaneš dober vinar? Nič ne gre čez noč. Na hitro. Kakovostno vino se zgodi na robu, je rekel Aleš.

Mizica pogmi se. Tu še brez dobrot, ki jih je za večerjo skuhala odlična kuharica Hoša. Ob mizi pačička Lola.

Tik za tem robom je kis. Umetnost je priti do roba in ne čez rob. Tradicija ima tu prste vmes. Generacija je trt, ki so vzgojene tako, da bodo enkrat dale dobro vino. Ne takoj. Enkrat. In enkrat pride čas, verjame Aleš, ko se bodo vina ločevala na tista, ki imajo rok trajanja (mrtva vina), in tista, ki ga nimajo. Vino je živo. In pravo vino, veliko vino, vino Movia, bo vino brez roka trajanja. »Ne moreš kupiti sira Zdenka in čakati, da bo parmezan.«

Miška, mi smo skupaj, da se imamo lepo. Zakonci, ki delajo skupaj, imajo poseben izziv, da ob vsem, kar morajo početi sku-

paj »službeno«, ohranijo energijo za drug drugega. Ampak pri takih parih je vse povezano, pomešano, ni določenega časa za službo in za zasebnost. Vse je podvrženo poslanstvu, ampak vmes, vmes so pa luknjice, skozi katere lahko zleze ljubka Miškica, in takrat je čas, ki ni načrtovan, ampak spontan za hiter poljubček, objem, za pogled, ki traja sekundo več. Za take ukradene sekunde je vredno živeti, je vredno garati, in če ne bi bilo nje, mi je povedal v kleti, ko je strastno razlagal o vinu v hrastovih sodih, čemu potem vse to? Ne bi imelo smisla. Imel je srečo, da jo je našel, prav njo, je rekel, in ona, da jima uspe-

Ela in »stric« Kenny Komio, ki se vsako leto raja s kalifornijsko plažo vrača med goriška grda. H koreninam.

Zgled šteje. Oče in sin Lari: če delaš iz srca, je vse lažje, več zdržiš, več prineseš.

Vino ni nikoli dokončana zgodba. Ostaja živa, kot je živo pravo vino.

» Pri vodi se vse začne. Tam se lahko tudi vse konča. In kaj si dobrega naredil, če si za liter vina umazal vodo? Vino se rojeva med nebom in zemljo. In vodo. In vse troje je treba ohranjati neokrnjeno. Čisto. «

»Nikoli nisva nič načrtno delala. Največje reči so se zgodile spontano.«

va ohranjati strast, ker je med njima magnetna sila. Pogosto je težko. Nevzdržen tempo živijo že desetletja. Potovanja, vsi ti gostje, delo v vinogradih, delo z ljudmi, ki zna biti veliko bolj utrujajoče kot delo s sadeži. Oh, kako lepo je bilo videti, kako ljubijo grozdje, s kako ljubeznjivo oberejo vsak grozd in po tem, ko odpirajo steklenice, obohavajo zamaške, popijejo požirke te božanske tekočine, ki jim vrača, kar so podarili. Niso je škropili s strupi, pomagali so ji z vsem svojim znanjem, da je lahko dala največ od sebe, brez zastrupljanja. In tako dobra sta tudi zakonca drug z drugim, a pride toča, pride slana. Pridejo misli, ki niso usklajene, ki so izrečene v afektu, ko se zakonca lovita po hiši, v igri in zares. Ko strele svi-gajo. In takrat, takrat je čas za modrost, takrat Vesni pomaga Alešev stavek: »Miška, mi smo skupaj, da se imamo lepo.« Je povedala, da je kar trajalo, da sta prišla do te točke. »Prišla sva do stopnje, ko ne želiva spreminjati drug drugega. Zdaj, ko sva bolj zrela, je to dosti lažje. Ni se nama treba več prilagajati okolju. Ugajati za vsako ceno.« Dozorela sta, kot grozdje. Muškati smo obirali na tisti petek, trinajstega. In sijala je polna luna ... ■